

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **B. R.**, nar. X, státní příslušník Ukrajiny, t. č. pobytem: Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, 294 21, Bělá pod Bezdězem, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem: Helénská 1799/4, 120 00, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-183/LE-BE02-P06-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soudem ustanovenému zástupci, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 13. 10. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 17. 10. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje. Zároveň požádal o ustanovení zástupce.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2014, č. j. 49 A 9/2014 – 14 byl žalobci ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, který podáním došlým dne 27. 10. 2014 žalobu doplnil.

Žalobce namítl, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ustanoveními § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce v České republice požádal o mezinárodní ochranu, protože si přeje zůstat v České republice, kde se plně integroval. V zemi původu už nemá zázemí a z důvodu bezpečnostní situace se obává o svůj život, neboť domovský stát neumí v současné době zaručit svým občanům náležitou ochranu. Podle žalobce bylo povinností žalovaného se tímto důvodem důkladně zabývat.

Žalobce namítl, že žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména podle § 14 zákona o azylu pro udělení humanitárního azylu. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou splněny zvláště závažné okolnosti, které lze podřadit právě pod institut humanitárního azylu. Žalobce žije v České republice již od roku 1998, mluví plynule česky, má v České republice zázemí i okruh přátel a je zcela integrován do české společnosti. V zemi původu nemá žádné zázemí, otec zemřel, bratr je nezvěstný a s matkou ztratil veškerý kontakt po otcově smrti a neví, kde se nachází. Žalobci není známo, zda byt, ve kterém byl v zemi původu hlášen, je stále volný. V zemi původu byl naposledy před více než 10 lety a to jen na pár dní, aby navštívil nemocného otce. Žalobce v zemi původu nemá žádné sociální vazby a nikoho, na koho by se mohl obrátit se žádostí o pomoc. Tyto okolnosti měly dle názoru žalobce vést k udělení humanitárního azylu.

Na základě výše uvedeného se žalobce domnívá, že správní uvážení žalovaného překročilo meze zákona a žalovaný si pojem humanitární azyl vyložil příliš úzce. Žalobce se domnívá, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítl, že je přesvědčen, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle výše uvedeného ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Původcem vážné újmy přitom podle § 2 odst. 9 zákona o azylu může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen či ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou, v tomto případě například proruští separatisté.

Žalobce odkázal na současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině a podotkl, že mu v případě návratu hrozí vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního či mezinárodního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Podle názoru žalobce je správní orgán, a také i soud v rámci soudního přezkumu, povinný vždy přihlédnout k aktuální situaci v zemi původu žadatele o udělení mezinárodní

ochrany za účelem posouzení kritérií pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 37). Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, kde je definován test „reálného nebezpečí“: „*reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“)* nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. (...) Test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „*přiměřené pravděpodobnosti*“ [viz bod I. 1 a rovněž komentář k § 12 písm. b) A]. Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „*nade vše pochybnost*“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech [„*vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne*“ (balance of probabilities)]“. Žalobce dále poukázal na četné zprávy zahraničních novinářů a informace poskytované například Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie či Ministerstvem zahraničních věcí USA a také Ministerstvem zahraničních věcí ČR, které svědčí o nepředvídatelné situaci v regionu. Situace v zemi původu žalobce se neustále mění, jak je patrné ze zpráv lidskoprávních organizací.

Žalobce se domnívá, že situace na východě Ukrajiny má vliv i na zbytek území této země a boje svou intenzitou dosahují hranice občanské války, tomu však správní orgán ve svém rozhodnutí nevěnoval pozornost. Ačkoli se centrum nepokojů nachází převážně ve východní části Ukrajiny, žalobce upozorňoval na skutečnost, že během nepokojů v Kyjevě, probíhaly nepokoje i ve Lvově, tedy v západní části Ukrajiny. Při těchto událostech ve Lvově došlo k násilnému obsazení místní pobočky ministerstva vnitra, kasáren a také kanceláře místního guvernéra. Tomu, že v oblasti není situace klidná ani v současnosti, svědčí i incident, který se odehrál v noci z pátku 25. 7. na sobotu 26. 7. 2014, kdy došlo ke střelbě granátometem na dům starosty Lvova. Žalobce má za to, že v zemi původu probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, ačkoli podle názoru správního orgánu boje probíhají jen v části zemi původu. Žalobce uvádí, že situaci, kdy boje probíhají pouze na části území státu, se zabýval již švédský Odvolací soud pro migraci. Ten ve svém rozhodnutí řešil otázku, zda může probíhat vnitřní ozbrojený konflikt pouze na části území státu. S odkazem na rozhodnutí německého soudu (Bundesverwaltungsgericht/Federal Administrative Court, 24. 6. 2008, 10 C 43.07) shledal, že vnitřní ozbrojený konflikt na části území státu je možný. Švédský soud také odkázal na rozhodnutí soudu ve Velké Británii v případě HH a další, Somálsko proti Secretary of State for the Home Department, CG [2008] UKAIT 00022 z ledna 2008 týkající se Mogadiša. Ve stěžejní části rozhodnutí pak vyjádřil názor, že o tom, zda se v dotčeném státě jedná o ozbrojený konflikt, se musí rozhodovat podle aktuální situace v předmětném místě. Soud tak přisvědčil odvolateli, a kvalifikoval ho jako osobu vyžadující ochranu z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu odvolatele. Žalobce má za to, že uvedený případ je přílehlý k jeho situaci, kdy se musí okolnosti ozbrojeného konfliktu v zemi původu stěžovatele posuzovat nikoliv k datu podání žádosti, nýbrž k datu rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že bezpečnostní situace v zemi je natolik vážná, že by jeho návrat do země nepřímě ohrozil jeho život.

Žalobce dále uvedl, že se v případě návratu obává o svůj život a zdraví i vzhledem k tomu že situace v jeho domovském státě je v současné době tak nevyzpytatelná, že pro člověka bez patřičných vazeb a kontaktů může být velmi složité reintegrovat se do tamější

společnosti a žít plnohodnotný život. Žalobce nemá žádné vazby k zemi původu, dlouhou dobu zde nežije, informace o dění v zemi původu získává pouze z médií a internetu. Navrácení by jej vystavilo možné nucené osobní účasti v bojích v rámci vnitřního ozbrojeného konfliktu s nejasným výsledkem, neboť mu hrozí povinnost nastoupit do armády. V zemi původu totiž již v minulosti došlo k mobilizaci.

Žalobce na závěr považoval za nutné zdůraznit, že v zemi původu nemá žádné vazby, nemá nikoho, na koho by se mohl obrátit s prosbou o pomoc, neví, jakým způsobem se od roku 1998 změnila společnost v zemi původu, neumí si představit svůj život v zemi původu. Naopak v České republice má zázemí, zná zdejší prostředí dobře, mluví plynule česky. Svůj návrat do země původu by žalobce považoval za velikou újmu.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné.

Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně-politickou činnost. Pokud se jedná o udělení humanitárního azylu, dle přesvědčení žalovaného správní orgán i v tomto bodě postupoval správně, neboť tuto formu azylu lze udělit pouze na základě mimořádných okolností, což však není případ žalobce (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobce se v ČR rozhodl žít dobrovolně a za více než 15 let si mohl pobyt upravit na základě zákona o pobytu cizinců na území ČR.

Co se týče vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině, před odchodem ze země původu žalobce žil ve Lvovské oblasti, která se nachází v západní části Ukrajiny, kde však ani v měsíci listopadu 2014 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá a nic nenasvědčuje tomu, že by v dohledné době měly vypuknout boje i v této oblasti. V podané žalobě je rovněž poukazováno v souvislosti s bezpečnostní situací na Ukrajině na situaci v Somálsku. Je zde však porovnáváno neporovnatelné, neboť Somálsko není Ukrajina - v době mnohaletého válečného konfliktu mezi různými znepřátelenými klany probíhajícím na celém území Somálska (nejvíce v jižní části), byla tato země zcela ochromena a rozvrácena, na rozdíl od Ukrajiny zde nefungovaly úřady, instituce, policie atd. a zemi ovládaly různé klany. Somálsko je již v současné době v podstatě rozděleno na tři územní celky Puntaland, Somaliland a jihovýchodní oblasti. Tyto boje byly spojeny s nedostatkem potravin, ničením vypěstované úrody, hladomorem a všeobecným chaosem, kdy dokonce somálská vláda z bezpečnostních důvodů musela úřadovat z Keni a ochrana obyčejného civilisty byla nulová. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 31. 12. 2015 oznámil JUDr. Maroš Matiaško, LL.M. soudu, že zastoupení žalobce převzal Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., přičemž přiložil substituční plnou moc.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany [dále jen „směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU“]).

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný při posouzení podmínek vzal v potaz skutečnost, že žalobce je dospělý, zdravý a na své živobytí si vydělává práci. Jelikož žalobce ve vztahu k udělení azylu z humanitárních důvodů neuvedl žádné relevantní skutečnosti, dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. V žalobě jakož i ve správním řízení žalobce pouze poukazoval na skutečnost, že na Ukrajině nemá žádné zázemí, a na ozbrojené boje ve východní části Ukrajiny, které se však žalobce bezprostředně netýkají, neboť ve správním řízení konstantně tvrdil, že bydlel ve Lvovské oblasti, tedy v nejzápadnější

části Ukrajiny. Soud se proto plně ztotožnil s názorem žalovaného, že tyto skutečnosti nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, jak ostatně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 – 60 a ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné důvody k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a námitku žalobce proto neshledal důvodnou.

Žalovaný se poté, co dospěl k závěru, že v případě žalobce není dán žádný pro udělení azylu podle § 12, § 13 ani podle § 14 zákona o azylu, posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany v souladu s ustanovením § 14a zákona o azylu. Vycházel přitom především z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP a ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP, z Výroční zprávy Freedom House 2014 z ledna 2014, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, ze Zprávy Evropské komise ze dne 27. 3. 2014, z Informace Zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 26. 5. 2014, č. j. 437/2014-KIEV, ze Zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24. 3. 2014, ze zpráv Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 4. 2014, ze dne 15. 6. 2014 a ze dne 1. 7. 2014 a z Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním znění. S těmito podklady se žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 31. 7. 2014 seznámil. Proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žalobce žádné námitky, ani neuvedl nové skutečnosti nebo informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy na základě výše uvedených podkladů posuzoval, zda by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě jeho vrácení na Ukrajinu.

Soud má na základě uvedených skutečností za to, že žalovaný dostal své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, kterou na něj klade ustanovení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.2.2009, č.j. 1 Azs 105/2008, k této povinnosti správního orgánu uvedl, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Této povinnosti žalovaný dostal, když mimo jiné vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne ze dne 1. 7. 2014, z informací zastupitelského úřadu v Kyjevě a ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP nebo zpráv výše uvedených nevládních organizací z počátku roku 2014, které lze považovat za prameny plnící kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, proto není důvodná.

Při posuzování důvodů udělení doplňkové ochrany žalobci se žalovaný systematicky držel ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, který pro účely zákona o azylu vymezuje pojem vážné újmy.

K hrozbě trestu smrti, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť byl na

Ukrajíně zrušen již v roce 2000 a žalobce se nezmínil, že by mu vykonání takového trestu na Ukrajině hrozilo.

K hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nejprve uvedl, že při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, ale ponížení a pokoření, které jej provázejí, musí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, přičemž závisí na všech okolnostech případu. Žalovaný však k takovému závěru nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

Žalovaný předně konstatoval, že proti žalobci nikdy nebylo na Ukrajině vedeno žádné trestní stíhání, a že jediným motivem žalobce k odjezdu z Ukrajiny byla snaha o zlepšení ekonomické situace, a že se žalobce v průběhu správního řízení nezmínil o žádném jednání ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné za vážnou újmu označit. Žalovaný zdůraznil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze ve snaze zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky.

Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014 ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů.

Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

K hrozbě ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Správní orgán uvedl, že místo pobytu žalobce v době před odjezdem z Ukrajiny ve Lvovské oblasti není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasaženo. Proto žalovaný uzavřel, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by tedy bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

K hrozbě rozporu vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že by případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil každý z důvodů udělení doplňkové ochrany, přičemž jeho úvaha je dle soudu logická a založená na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, pročež soud nepřisvědčuje námitce žalobce, že žalovaný sám z úřední povinnosti nezjistil, zda žalobci nehrozí vážná újma v případě jeho návratu do země původu.

Námitka žalobce týkající se neexistence zázemí žalobce na Ukrajině není důvodná, neboť se v obdobné situaci nachází každá osoba, která opustí na delší dobu zemi původu. Žalobce je dospělou, zdravou osobou, která ovládá místní jazyk, a proto mu nic nebrání v tom, aby si obdobně jako v České republice zařídil své živobytí na Ukrajině.

Pro úplnost soud poznamenává, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť jde o jednu z nejzákladnějších státoobčanských povinností, a případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit výkonu vojenské služby, nelze bez dalšího považovat za vážnou újmu, neboť vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v ČR (viz § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Soud považuje za vhodné poukázat na názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 12.4.2012, č.j. 7 Azs 9/2012 – 46, že „*Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt*“. Soud proto námitku žalobce neshledal důvodnou.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl v předmětné věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., se sídlem Čihákova 871/15, Praha 9. Odměna ustanovenému zástupci byla stanovena na 8.228,- Kč, a to za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a částka 1.428,- Kč, tj. 21 % DPH, jehož je advokát plátcem. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze v přiměřené (soudem stanovené) lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 18. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost: Bc. Pavlína Švejdová